

## Hechten en loslaten

*Een impressie van de behandeling van dit thema op de oudermiddag*

Als kinderen de zending in gaan hebben ouders de taak hen los te laten. Dat roept vaak veel tegenstrijdige gevoelens op. Angst voor het onbekende. Verdriet omdat je hen heel lang niet zult zien. Boosheid, misschien wel op de Heere God, omdat ze 'van je afgepakt worden'. Maar ook dankbaarheid en blijdschap dat je kinderen zich willen geven in het werk van Gods Koninkrijk.

Ook de kinderen hebben meestal tegenstrijdige gevoelens. Verdriet om alles en iedereen die ze achter moeten laten. Onzekerheid over de toekomst. Schuldgevoelens naar de ouders over 'wat hen tekortgedaan wordt'. Maar ook het ongeduldig uitzien naar nieuwe uitdagingen en de opwindende over een wens die in vervulling gaat.

Belangrijk is dan om goed de tijd te nemen voor het afscheid. Eerlijk en open praten met elkaar over je gedachten en gevoelens. Als ouders met elkaar, als ouders met je kind. Je zorgen bespreken, maar ook uitspreken dat je vertrouwt op God. Afscheidsrituelen bedenken: een dagje uit, een etentje, een fotoboekje. Uitspreken wat je verwachtingen zijn over emailcontact, brieven, bezoek, actie bij ziekte en overlijden.

En dan je kinderen loslaten: ze laten gaan met je zegen!

De eerste berichten uit het nieuwe land hebben meestal een opgewonden toon: eindelijk wordt datgene waar zo lang naar toegewerkt is werkelijkheid, alles is nieuw en interessant. Maar na niet al te lange tijd verandert de toon: het valt niet mee om de taal te leren, te wennen aan het vreemde eten, relaties op te bouwen met mensen die zo anders zijn, overal aangestaard te worden. Heimwee steekt de kop op.

Voor ouders is dit ook geen gemakkelijk periode. Het gemis wordt nu aan den lijve gevoeld. Dat waar je bang voor was, blijkt nog waar te zijn ook. Wat kun je dan doen als ouders? Contact houden met je kinderen en voor hen blijven bidden!

De moderne communicatiemiddelen bieden veel mogelijkheden om intensief bij elkaar betrokken te blijven. Ze hebben tegelijkertijd ook een nadeel. Je kinderen moeten zich gaan hechten aan de mensen in hun nieuwe land. En als ze met al hun zorgen en vreugden steeds weer bij hun ouders terecht kunnen, is het moeilijker om er mee te gaan naar de mensen om hen heen. Ook hier moet je als ouders hen weer loslaten: ze toestaan om steeds meer betrokken te raken bij de mensen om hen heen, om zich daar te hechten.

Dat kan betekenen dat de berichten uit het verre land op den duur minder worden. Daaruit hoef je niet de conclusie te trekken dat je als ouders afgedaan hebt. Integendeel. In het nieuwe land worden nieuwe vrienden gemaakt, maar ouders zijn onvervangbaar. Naar post van pa en ma, opa en oma wordt steeds weer uitgekeken. En een bezoek van ouders is niet zelden een hoogtepunt.

Maar als het goed is vinden de kinderen en kleinkinderen in het nieuwe land een tweede thuis, voelen ze zich er daar steeds meer bij horen, doen ze met toewijding hun werk, en ervaren ze dat God hun werk bevestigt. Voor ouders in Nederland kunnen ze dan erg ver weg lijken. Steeds weer moet je je kinderen durven en willen loslaten. Dat veroorzaakt verdriet. Maar ook vreugde, als je beseft dat je ze mag afstaan voor de dienst aan de Heere.

Corry Nap-van Dalen is als psycholoog verbonden aan het Instituut voor Transculturele en Missionaire Psychologie (ITMP) in Amersfoort. Het ITMP is een bureau voor psychologische hulp- en dienstverlening aan zendings- en ontwikkelingswerkers en de hen uitzendende instanties. Het ITMP verzorgt workshops en lezingen over onderwerpen die te maken hebben met het proces van aanpassing in een nieuwe cultuur en bij terugkeer in Nederland. Ook biedt het ITMP in dit kader begeleidende gesprekken aan en behandeling van problemen. Organisaties die hun kandidaten voor uitzending willen laten testen kunnen ook bij het ITMP terecht.

*[ITMP heet tegenwoordig InTransit, zie [www.intransit.nl](http://www.intransit.nl)]*